

РЕШЕНИЕ

№ 4237

гр. София, 28.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 19.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6056** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ),вр с чл. 145, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Х. М., гражданин на И. срещу Решение № 326 от 23.06.2011г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) към Министерски съвет.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният акт е незаконосъобразен поради нарушение на административно производствените правила и поради липса на мотиви относно ситуацията в страната по произход. Излага съображения, че административният орган не е изследвал всички факти и обстоятелства от значение за личната му история, както и факта, че напоследък положението в И. е нестабилно, поради разразилите се в страната размирици. Моли съда да отмени решението със законните последици.

Ответната страна – интервюиращ орган при ДАБ – МС, редовно призован не изпраща представител, но депозира писмено становище, к което моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че обжалваното решение е законосъобразно и изразява становище да бъде отхвърлена жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните намира следното:

С молба вх. № 1216/08.09.2010г. до Държавната агенция за бежанците чужденецът Т. Х. М., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], обл. М., И., семейно

положение – женен, вероизповедание - йезид, етническа принадлежност – арабин, ЛНЧ [ЕГН] е поискал предоставяне на статут и закрила в РБ.

Изготвен е регистрационен лист на търсещия закрила рег.№ УП-4488/08.09.2010г., ведно с изготвена евродак дактилоскопна карта.

На 09.09.2010г. от 09.00 часа чужденецът е поканен на интервю в ДАБ, РПЦ С. .

Съгласно протокол № УП4488 от 10.09.2010г. е проведено първоначално интервю с Т. Х. М., на което лицето заявява, че причината за търсената закрила в Б., е че тук са добри хора. В последващи интервюта , отразени в протокол № УП4429 от 23.11.2010г. и № УП 4488/10.12.2010г., чужденецът заявява, че в момента в И. обстановката е несигурна и с оглед религията , която изповядва т.е. религиозната общност към която принадлежи „Й.” са заплашени със смърт. Допълва, че с оглед религиозната си принадлежност, многократно е получавал заплахи, а по отношение на „йезидите „ е имало и бомбени взривове- Чужденецът заявява, че е дошъл в Б. и желае да остане тук за в бъдеще, за да живее нормално в мир и спокойствие.

Административното производство ,образувано с Решение № 2135/29.10.2010г. на решаващ орган при ДАБ е по реда на глава VII, раздел Ia от ЗУБ и е приключило с издаването на обжалваното решение Решение № 326 от 23.06.2011г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС в определения в закона срок.

В административния акт е посочено, че по отношение на жалбоподателя, не се установява причини за основателен страх от преследване в И. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Формулиран е извод, че в конкретния случай липса обоснован страх, тъй като жалбоподателят се позовава само на религиозната му принадлежност към групата на „йезидите” и няма данни срещу него да са били предприети каквито и да било действия, както от официалните иракски власти, така и от някоя конкретна местна групировка. Според интервюиращият орган не се установява опасност при връщане на жалбоподателя в родината му, тъй като от изложеното от него не може да се направи предположение за бъдещ риск от тежко посегателство, като изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, както и налагане на наказание в държавата му по произход. Във връзка с горното административният орган е установил липсата на условия за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ и на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което е приел, че молбата за закрила на З. М. А. следва да се отхвърли като явно неоснователна респ. е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният акт е връчен на жалбоподателя на 27.06.2011 г., а жалбата до Административен съд София град е подадена чрез Държавната агенция за бежанците с вх. № УП4488 от 01.07.2011 г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да порвери законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146. Следователно, съдът извършва преценка дали административният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената форма и дали е съобразен с целта на закона.

Оспореният административен акт, обаче, макар и в съответствие с административно-производствените правила, е издаден в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ (в сила от 01.01.2008 г.) при получаване на молба за предоставяне на особена закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище от Държавна агенция «Национална сигурност», което е изискано с писмо рег.№ УП4488 от 10.09.2010г.

Видно от писмо рег.№ Т-3119 от 12.10.2010г. Директора на Специализирана дирекция «Т» -ДАНС е заявил, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя на територията на РБ.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е частично основателна по изложените в нея съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт само по отношение на отхвърляне на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. В частта му , с която е отказано признаване статут на бежанец, решението е правилно,тъй като от данните по делото не се установява кандидатът да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в И..

Основателен е доводът на жалбоподателя за неправилно прилагане от съда на разпоредбата на чл. 9, ал. 1 т.3 ЗУБ. Според цитираната разпоредба хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който е принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи за живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт.

Обстановката в четирите провинции на централен И. според информация от различни световни и официални източници, вкл. и официална такава от дирекция "Международно сътрудничество и евроинтеграция" към МВнР, е определена като нестабилна и неподходяща за репатриране на лицата, получили отказ за закрила. В резюме на ситуацията в И. към момента и меморандум на ВКБООН от 24.04.2009г. /стр.82 -100 от делото/ за обстановката в петте централни провинции е посочено, че се характеризира с ширещо се повсеместно нестихващо насилие и е направена препоръка да не се връщат лицата от тези провинции насила, а да им се предоставя международна закрила. Посочено е, че завърналите се лица са обект на безогледни задържания и отвлечения. В доклада се приема, че в Централен и Ю. И./ от където е и жалбоподателя – [населено място] в провинцията Н.- Централен И./ обстановката се характеризира с нестихващо насилие и нарушаване на човешките права и като цяло липса на правов ред. В производството по делото е представена справка на ДАБ от 27.01.2011г. която не установява актуалната обстановка в И. към момента на произнасяне на интервюиращия орган и не може да послужи за преценка дали ли е вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по смисъла на чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ. Ноторно известно е, че бомбените атентати в Централен И., от където е жалбоподателят, не са престанали. Извършването на бомбени атентати на места със значителна концентрация на цивилни лица, представлява случай на безогледно насилие

по смисъла на чл.15 б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.4.2004г. Според решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г. с предмет преюдициално запитване относно тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. В същото решение е прието, че съществуването на такива заплахи по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавите-членки, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Цитираното тълкуване на изискването за тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителите, като изискване за предоставяне на субсидиарна закрила на Съда на Европейските общности налага за националния съд тълкуване по същия начин на същото понятие в чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ, в който е транспониран чл.15 б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.4.2004г.

Административният орган не е извършил задълбочено проучване на ситуацията в И., както го задължава чл. 35 от АПК. Налице е отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което решението следва да бъде отменено в частта относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, а делото да се върне на административния орган за ново произнасяне, съгласно дадените по-горе указания.

С оглед изложеното, Административен съд – София –град, I отделение, 7-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2, във вр. с чл. 146, т. 4 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Х. М., гражданин на И. срещу Решение № 326 от 23.06.2011г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) към Министерски съвет, в частта относно отказът да му бъде предоставен статут на бежанец, на основание чл. 8 от Закона за убежището и бежанците.

ОТМЕНЯ решение № 326 от 23.06.2011г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет на Р. Б., в частта относно отказът да бъде предоставен хуманитарен статут на Т. Х. М., на основание чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

ИЗПРАЩА административната преписката на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Р. Б. за ново произнасяне в срока по чл. 90, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, съобразно указанията на съда, дадени в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване пред Върховният административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му до страните.

СЪДИЯ: